ühe linnu teise järele maha, kuna küti kaaslane, kõrge, tiheda rohu sees varjul olles, tapetud linnud ära korjab.

Kui kõik nooled ära tarvitatud, ronib kütt puu otsast maha, tõmbab lindudel naha ühes suurepäraste sulgedega maha ja vahetab need laevameeste juures omale tarvilikkude asjade vastu ümber.

Laevamehed müüvad suled omakorda edasi — ärimeestele. Viimased kaunistavad nendega naisterahvaste kübaraid, kus paradiisilinnu suled nagu kuldsed niidid tuule käes heljuvad.

Kuidas siil enesele aset teeb.

Siil peab ise enesele hakkama aset tegema, kui ta kahe kuu vanuseks on saanud. Ema ei hoolitse siis enam tema eest. Noor siil otsib enesele metsas varjatud koha välja, kaevab maa sisse lohu ja heidab sinna magama. Ta tõmbab pea ja saba kõhu alla kokku ja muutub sedaviisi ümmarguseks nagu kera. Niiviisi on ta keha ümberringi teravate okastega kaetud ja keegi ei julge teda siis puutuda. Koer haugub teda, näitab ainult hambaid, aga ei julge hammustada, teades, et sellega enesele kõige rohkem kahju teeks.

Terve päev lamab siil liikumata oma pisikeses magadistoakeses; võib olla, magab ta, võib olla, ka mitte. Alles õhtuga algab tema päev ja kuu peab tema jalutuskäikudel valgust andma. Siil ärkab unest,